

## POSTANOWIENIE

Dnia 18 marca 2005 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

*SSN Józef Frąckowiak (przewodniczący, sprawozdawca)*

*SSN Gerard Bieniek*

*SSN Irena Gromska-Szuster*

w sprawie z powództwa M. A.

przeciwko Agencji Reklamowej J.(...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w P.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 18 marca 2005 r.,

zażalenia powódki na postanowienie Sądu Apelacyjnego z dnia 9 grudnia 2004 r., sygn.

akt I ACa (...),

### **oddala zażalenie**

#### Uzasadnienie

Sąd Apelacyjny, postanowieniem z dnia 9 grudnia 2004 r., odrzucił apelację powódki M. A., stwierdzając że została ona wniesiona przez osobę nieuprawnioną do jej sporządzenia. Skarżąca w zażaleniu z dnia 5 stycznia 2005 r. wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Sąd Apelacyjny, badając dopuszczalność apelacji, wezwał pełnomocnika powódki do złożenia oświadczenia, czy nie pozostawał on w stosunku pracy w dacie złożenia apelacji i czy w takim stosunku dalej nie pozostaje. Pełnomocnik powódki oświadczył, że w momencie złożenia pozwu nie pozostawał w stosunku pracy, natomiast obecnie pozostaje w stosunku pracy. Nie oświadczył natomiast, czy pozostawał w stosunku pracy w momencie wnoszenia apelacji. W takiej sytuacji trafnie Sąd Apelacyjny przyjął,

że skoro braki apelacji nie zostały usunięte w wyznaczony przez Sąd terminie, to zgodnie z art. 373 k.p.c. dotknięta jest ona brakiem uzasadniającym jej odrzucenie.

Wbrew wywodom zawartym w uzasadnieniu zażalenia, wymóg aby radca prawny, świadczący pomoc prawną osobom fizycznym, nie pozostawał w stosunku pracy, nie może być ograniczony tylko do pozostawania w stosunku pracy ze zleceniodawcą usług prawnych. Jak wynika z przepisu art. 8 ust. 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (jedn. tekst: Dz. U. z 2002 r. Nr 123, poz. 1059 ze zm.), radca prawny może świadczyć pomoc prawną osobom fizycznym tylko w ramach wykonywania zawodu w kancelarii radcy prawnego lub w spółkach, o których mowa w ust. 1 tego przepisu, bez jednoczesnego pozostawania w stosunku pracy. Tak sformułowany przepis wyklucza świadczenie pomocy prawnej osobie fizycznej przez radcę prawnego, który pozostaje w stosunku pracy z jakimkolwiek podmiotem. Wykładnia literalna i funkcjonalna tego przepisu wskazuje, że brak podstaw do ograniczenia kręgu osób, u których radca jest zatrudniony. Chodzi tu o zakaz pozostawania w stosunku pracy, szeroko rozumianym co podkreśla art. 8 ust. 5 powołanej ustawy, z każdym pracodawcą. W szczególności nie można ograniczać tego stosunku pracy tylko do stosunku ze zlecającym usługę prawną. Pomijając już inne względy, takie rozumienie tego przepisu praktycznie wykluczyłoby jego stosowanie, gdyż do niezwykle rzadkich sytuacji należy, aby osoba fizyczna która zleca radcy prawnemu wykonanie usługi prawnej, jednocześnie zatrudniała go u siebie. Natomiast w razie zatrudnienia radcy byłby on zobowiązany do świadczenia pomocy prawnej w ramach tego stosunku i niepotrzebne byłoby dodatkowe zlecenie wykonywania przez niego usług prawnych.

Jeżeli, co podkreślił Sąd Apelacyjny zakaz pozostawania w stosunku zatrudnienia z kimkolwiek przez radcę prawnego, który świadczy usługi prawne osobie fizycznej, obowiązuje, na każdym etapie postępowania sądowego, a powódka w zakreślonym terminie, nie wykazała, że jej pełnomocnik nie pozostawał w stosunku pracy w chwili wnoszenia apelacji, stanowisko Sądu Apelacyjnego zawarte w zaskarżonym postanowieniu, nie budzi wątpliwości.

Skoro zarzuty podniesione w zażaleniu powódki okazały się nieusprawiedliwione, Sąd Najwyższy na podstawie art. 394<sup>1</sup> § 3 k.p.c. w związku z art. 398<sup>14</sup> k.p.c. i w związku z art. 3 ustawy z dnia 22 grudnia 2004 r. (Dz. U. z 2005 r. Nr 13, poz. 98), oddalił zażalenie.